

Sygn. akt II KK 214/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Piotr Mirek

Protokolant Elżbieta Łopacińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie **K. W.** skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
oraz **P. P.** skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 25 kwietnia 2019 r.,
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II AKa [...] zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XVIII K [...],

1. uchyla pkt 2 zaskarżonego wyroku w części dotyczącej K. W. i P. P. i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. nakazuje zwrot skazanym uiszczonych opłat kasacyjnych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 października 2016 r. (sygn. akt XVIII K [...]):

K. W. został uznany winnym tego, że:

1. W okresie od dnia 28 stycznia 1998 r. do dnia 27 maja 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji [...] z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie dyrektorem Centrum [...] doprowadził [...] Oddział P. (obecnie P. S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 1 760 370,58 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer [...] i numer [...] o przelew wierzytelności leasingowej, wynikających z umów leasingu numer [...] oraz numer [...] obie z dnia 13 listopada 1997 r., zawartych pomiędzy Fundacją [...] jako leasingodawcą a Centrum [...] jako leasingobiorcą, przedmiotem których był leasing po 13 sztuk zabezpieczeń A. z tytułu każdej z umów, które to umowy leasingu miały charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez C[...] z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. W dniu 22 października 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji [...] z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną i nieżyjącą już osobą doprowadził X. Bank S.A. Oddział w W. (obecnie L. S.A. z siedzibą w W.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 2 009 525,89 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer [...] o wykup wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy numer [...] z dnia 27 sierpnia 1998 r., zawartej pomiędzy Fundacją [...] jako leasingodawcą a K. Sp. z o.o. jako leasingobiorcą, przedmiotem której były urządzenia A., która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez K. Sp. z o.o. z zaciągniętego zobowiązania, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Za powyższe przestępstwa wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych po 100 zł każda.

P. P. został uznany winnym tego, że:

1. W dniu 21 maja 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki O. Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną i nieżyjącą już osobą, doprowadził [...] Oddział P. (obecnie P. S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 093 236,99 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer [...] o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer [...] z dnia 5 maja 1998 r., zawartej pomiędzy O. Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum [...] jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 30 sztuk zabezpieczeń A. z licencjami single user, która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez C[...] z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. W dniu 15 czerwca 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki O. Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną i nieżyjącą już osobą, doprowadził [...] Oddział P. (obecnie P. S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 542 549,61 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer [...] o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer [...] z dnia 28.05.1998 r., zawartej pomiędzy O. Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum [...] jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 20 sztuk zabezpieczeń A. wersja Beta, która to umowa miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez C[...] z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Za powyższe przestępstwa wymierzono mu karę łączną w wysokości 5 lat pozbawienia wolności i 180 stawek dziennych każda w wysokości 150 zł.

W zakresie skazania wyrok powyższy w stosunku do obu oskarżonych został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2017 r. (sygn. akt II AKa [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasacje wniósł obrońca skazanych zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

I. w stosunku do J. W. rażąco naruszenia prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

„- naruszenie art. 286 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. poprzez utrzymanie przez Sąd Apelacyjny wyroku skazującego za przestępstwo w stosunku do mienia znacznej wartości, podczas gdy Sąd Apelacyjny uchylił wyrok w zakresie obowiązku naprawienia szkody i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania. Na obecnym etapie postępowania nie można zatem ustalić, czy przestępstwo zostało popełnione w stosunku do mienia znacznej wartości, ponieważ wartość ta nie została ustalona;

- naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, tj.:

1. nieuzasadnionego przypisania skazanemu K. W. roli nadrzędnej w popełnieniu przestępstwa oraz przekroczenia zarzutu objętego aktem oskarżenia, który to zarzut został jasno sprecyzowany w apelacji obrońcy skazanego i miał istotny wpływ na wymiar kary wobec skazanego, a zatem powinien zostać szczegółowo rozpoznany przez Sąd Apelacyjny,

2. poprzez uznanie, że Sąd Okręgowy w W. nie dopuścił się uchybienia nie wyjaśniając w uzasadnieniu powodów, dla których uznał zeznania poniżej wymienionych świadków za wiarygodne, gdyż okoliczności te wynikały ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podczas gdy zgodnie z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd miał obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

3. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka P. C., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczał urządzenia A. i brał udział w prezentacjach podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

4. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka L. B., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdziła, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczała urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;
5. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istnienia systemu A., zeznań świadka J. K., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;
6. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. Ł., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;
7. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. Z., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

8. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka R. O., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A., wykonał wydruk testowy z tego urządzenia podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;
  9. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. P., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A., wykonał wydruk testowy z tego urządzenia podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;
  10. pominięcia dowodu z opinii z zakresu badania dokumentów dotyczącej skazanego na okoliczność tego, czy podpisy znajdujące się pod umowami określonymi w akcie oskarżenia zostały sporządzone przez skazanego;
- naruszenie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, a dotyczących: przekroczenia zakresu oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano skazanemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy skazanemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk i 299 kk, a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania skazanemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności;

- naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości, tj. ewentualnego sfalszowania podpisów pod umowami objętymi aktem oskarżenia na niekorzyść skazanego, w sytuacji gdy biegły nie był w stanie stwierdzić z całą pewnością, że podpisy należą do skazanego, a nie został przeprowadzony żaden inny dowód na tą okoliczność, a przedmiotowa kwestia została pominięta w uzasadnieniu;
- naruszenie art. 193 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia istnienia i ewentualnie wysokości szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego, w sytuacji gdy była to okoliczność mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wiadomości specjalnych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w dowolnej wysokości, nie mającej uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym;
- naruszenie art. 415 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących orzeczenia wobec skazanego obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy o roszczeniu tym już prawomocnie orzeczono w innym postępowaniu oraz przeprowadzono egzekucję z majątku skazanego;
- naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących ograniczenia skazanemu prawa do obrony i zaniechanie przez Sąd przesłuchania na rozprawie wszystkich świadków zawnioskowanych aktem oskarżenia do bezpośredniego przesłuchania

oraz nagminne uchylanie pytań obrońcy, podczas gdy możliwość przesłuchania tych świadków oraz zadawanie pytań wezwanym świadkom stanowi realizację prawa do obrony;

- w konsekwencji dokonania obrazy w/w przepisów przez I Instancję i nierozważenia przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji doszło także do:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że skazany K. W., w okresie od dnia 28.01.1998 r. do dnia 27.05.1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji [...] z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie dyrektorem Centrum [...] doprowadził [...] Oddział P. (obecnie P. S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 1 760 370,58 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer [...] i numer [...] o przelew wierzytelności leasingowej, wynikających z umów leasingu numer [...] oraz numer [...] obie z dnia 13.11.1997 r., zawartych pomiędzy Fundacją [...] jako leasingodawcą a Centrum [...] jako leasingobiorcą, przedmiotem których był leasing po 13 sztuk zabezpieczeń A. z tytułu każdej z umów, które to umowy leasingu miały charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez C[...] z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania skazanego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że skazany K. W. w dniu 22 października 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji [...] z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. G., działającym w imieniu i na rzecz K. Sp. z o.o. z siedzibą w W. doprowadził L. Bank S.A. Oddział w W. (obecnie K. S.A. z siedzibą w W.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 2 009 525,89 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer [...] o wykup wierzytelności leasingowej,

wynikającej z umowy numer [...] z dnia 27.08.1998 r., zawartej pomiędzy Fundacją [...] jako leasingodawcą a K. Sp. z o.o. jako leasingobiorcą, przedmiotem której były urządzenia A., która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez K. Sp. z o.o. z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania skazanego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

- błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym uznaniu, że skazany działał w zamiarze umyślnym, podczas gdy prawidłowa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że skazany nie miał zamiaru popełnienia zarzucanego mu czynu, o czym świadczy fakt, że poręczył za zobowiązanie swoim majątkiem osobistym, który następnie został poddany egzekucji komorniczej, ponadto skazany w początkowym okresie wywiązywał się ze spłaty zobowiązania, a do zaprzestania spłat doszło już po zmianie zarządu, kiedy skazany nie miał już wpływu na decyzje podejmowane przez nowe kierownictwo.

- naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących rażącej surowości i tym samym niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego K. W. kary w postaci: łącznej kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze pięciu lat; kary łącznej grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł; obowiązku naprawienia szkody w wysokości 2 093 236,99 zł, przy wymiarze której Sąd nie wziął pod uwagę stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się skazanego, a nadto jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym. Trzeba zaznaczyć, że wysokość rzekomego doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez skazanego W. w stosunku do innych skazanych jest niewielka, bowiem pozostałym współskazanym zarzucono doprowadzenie

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach kilka razy większych niż skazanemu W.. Biorąc pod uwagę chociażby tylko tę okoliczność, orzeczona kara jawi się jako rażąco niewspółmierna. Sąd I instancji wyszedł również poza granice oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano skazanemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy skazanemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk i 299 kk, a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania skazanemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności.”

II. w stosunku do P. P. rażące naruszenia prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

„- naruszenie art. 286 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. poprzez utrzymanie przez Sąd Apelacyjny wyroku skazującego za przestępstwo w stosunku do mienia znacznej wartości, podczas gdy Sąd Apelacyjny uchylił wyrok w zakresie obowiązku naprawienia szkody i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania. Na obecnym etapie postępowania nie można zatem ustalić, czy przestępstwo zostało popełnione w stosunku do mienia znacznej wartości, ponieważ wartość ta nie została ustalona i nie wiadomo, czy szkoda istnieje;

- naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, tj.:

1. nieuzasadnionego przypisania skazanemu P. P. roli nadrzędnej w popełnieniu przestępstwa oraz przekroczenia zarzutu objętego aktem oskarżenia, który to zarzut został jasno sprecyzowany w apelacji obrońcy P. P. i miał istotny wpływ na wymiar kary wobec skazanego, a zatem powinien zostać szczegółowo rozpoznany przez Sąd Apelacyjny,

2. poprzez uznanie, że Sąd Okręgowy w W. nie dopuścił się uchybienia nie wyjaśniając w uzasadnieniu powodów, dla których uznał zeznania poniżej wymienionych świadków za wiarygodne, gdyż okoliczności te wynikały ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podczas gdy zgodnie z art.

424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd miał obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

3. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka P. C., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczał urządzenia A. i brał udział w prezentacjach podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

4. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka L. B., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdziła, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczała urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

5. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istnienia systemu A., zeznań świadka J. K., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

6. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. Ł., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A., podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności

leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

7. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. Z., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

8. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka R. O., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A., wykonał wydruk testowy z tego urządzenia podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

9. pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. P., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A., wykonał wydruk testowy z tego urządzenia podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr [...] z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr [...] z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr [...] o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

10. pominięcia dowodu z opinii z zakresu badania dokumentów dotyczącej skazanego na okoliczność tego, czy podpisy znajdujące się pod umowami określonymi w akcie oskarżenia zostały sporządzone przez skazanego;

- naruszenie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i

zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, a dotyczących: przekroczenia zakresu oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano skazanemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy skazanemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 k.k., 294 § 1 k.k. i 299 k.k., a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania skazanemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności; naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości, tj. ewentualnego sfałszowania podpisów pod umowami objętymi aktem oskarżenia na niekorzyść skazanego, w sytuacji gdy biegły nie był w stanie stwierdzić z całą pewnością, że podpisy należą do skazanego, a nie został przeprowadzony żaden inny dowód na tą okoliczność, a przedmiotowa kwestia została pominięta w uzasadnieniu;

- naruszenie art. 193 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia istnienia i ewentualnie wysokości szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego, w sytuacji gdy była to okoliczność mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wiadomości specjalnych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w dowolnej wysokości, nie mającej uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym;

- naruszenie art. 415 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i

zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących orzeczenia wobec skazanego obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy o roszczeniu tym już prawomocnie orzeczono w innym postępowaniu oraz przeprowadzono egzekucję z majątku skazanego ;

- naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących ograniczenia skazanemu prawa do obrony i zaniechanie przez Sąd przesłuchania na rozprawie wszystkich świadków zawnioskowanych aktem oskarżenia do bezpośredniego przesłuchania oraz nagminne uchylanie pytań obrońcy, podczas gdy możliwość przesłuchania tych świadków oraz zadawanie pytań wezwanym świadkom stanowi realizację prawa do obrony;

w konsekwencji dokonania obrazy w/w przepisów przez I Instancję i nierozważenia przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji doszło także do:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że skazany P. P. w dniu 21 maja 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki O. Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. działającym jako dyrektor Centrum [...], doprowadził [...] Oddział P. (obecnie P. S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 093 236,99 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer [...] o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer [...] z dnia 5.05.1998 r., zawartej pomiędzy O. Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum [...] jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 30 sztuk zabezpieczeń A. z licencjami single user, która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadził tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez C[...] z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń,

co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania skazanego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.;

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że skazany P. P. w dniu 15 czerwca 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki O. Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. M., działającym jako dyrektor Centrum [...], doprowadził [...] Oddział P. (obecnie P. S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 542 549,61 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer [...] o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer [...] z dnia 28.05.1998 r., zawartej pomiędzy O. Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum [...] jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 20 sztuk zabezpieczeń A. wersja Beta, która to umowa miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez C[...] z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania skazanego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk. błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym uznaniu, że skazany działał w zamiarze umyślnym, podczas gdy prawidłowa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że skazany nie miał zamiaru popełnienia zarzucanego mu czynu, o czym świadczy fakt, że poręczył za zobowiązanie swoim majątkiem osobistym, który następnie został poddany egzekucji komorniczej, ponadto skazany w początkowym okresie wywiązywał się ze spłaty zobowiązania, a do zaprzestania spłat doszło już po zmianie zarządu, kiedy skazany nie miał już wpływu na decyzje podejmowane przez nowe kierownictwo.

- naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących rażącej surowości i tym samym niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego P. P. kary w postaci: łącznej kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze pięciu lat;

kary łącznej grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 150 zł; przy wymiarze której Sąd nie wziął pod uwagę stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się skazanego, a nadto jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym. Trzeba zaznaczyć, że wysokość rzekomego doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez skazanego P. P. w stosunku do innych skazany jest niewielki, bowiem pozostałym współskazanym zarzucono doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach kilka razy większych niż skazanemu P.. Biorąc pod uwagę chociażby tylko tę okoliczność, orzeczona kara jawi się jako rażąco niewspółmierna. Sąd I instancji wyszedł również poza granice oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano skazanemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy skazanemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk i 299 kk, a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania skazanemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanych, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotowe kasacje wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Kasacje okazały się zasadne w zakresie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (identycznie sformułowanego i uzasadnionego w stosunku do obu skazanych). Pozostałe zarzuty nie zostały rozpoznane z uwagi na to, iż byłoby to przedwczesne.

Zarzuty naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. zostały już sformułowane w apelacjach obrońcy obu oskarżonych. Akcentowano w nich, że z uwagi na to, iż w odniesieniu do umów o przelew wierzytelności leasingowych numer [...] i [...] (dot. K. W.) oraz numer [...] i numer [...] (dot. P. P.) bazowano na kserokopiach, biegły wskazał,

że jedynie prawdopodobnie pochodzą one od oskarżonych. Sąd II instancji przyznał, że Sąd I instancji nie poświęcił temu zagadnieniu uwagi, lecz skonstatował, iż z tej okoliczności „nie można wywodzić zarzutu, bowiem oskarżeni W. i P. nie składali żadnych wyjaśnień, a tylko ich treść mogłaby wprowadzać wątpliwości co do autentyczności podpisów pod umowami.” Wskazał nadto dalej, iż prawdopodobieństwa co do autorstwa podpisów nie dało się przerodzić w pewność (s. 70 - 71 uzasadnienia wyroku II instancji).

W tej perspektywie należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy w sposób rażący naruszył standard kontroli apelacyjnej określony w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że podstawowym obowiązkiem sądu odwoławczego, wynikającym z treści art. 433 § 2 k.p.k., jest rzetelne rozpoznanie wniesionego środka odwoławczego. Oznacza to konieczność rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym. Gwarancją realizacji tego obowiązku jest przepis art. 457 § 3 k.p.k. stanowiący, że w uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy winien podać, czym kierował się wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne. Wprawdzie samo nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia nie ma, co do zasady, istotnego wpływu na zaskarżany kasacją wyrok, wszak pisemne uzasadnienie powstaje już po zapadnięciu wyroku, niemniej rażące naruszenie obowiązków wynikających z art. 457 § 3 k.p.k. może dowodzić, że sąd obraził również przepis art. 433 § 2 k.p.k., ponieważ albo nie rozpoznał w ogóle zarzutów apelacyjnych, albo ocenił je na tyle nierzetelnie, że twierdzenie, iż środek odwoławczy został rozpoznany zgodnie z prawem, jawi się jako oczywiście wątpliwe (tak m.in. w wyroku z dnia 7 czerwca 2018 r., II KK 433/17).

Skarżący w apelacjach wyraźnie wskazywał na wątpliwości, co do autentyczności podpisów pod wskazanymi umowami oraz konsekwencje braku dostarczenia przez pokrzywdzonego oryginałów tychże dokumentów. Z tego też wysnuł zarzut, iż powstały w istocie w sprawie wątpliwości, których nie usunięto, a orzeczono na niekorzyść jego mandantów. Nie jest naturalnie rolą Sądu Najwyższego ocena prawidłowości postępowania Sądu I instancji, ale jedynie weryfikacja kontroli apelacyjnej. Nie przesądzając zatem, czy owe niedające się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. w rzeczywistości wystąpiły z całą

pewnością uznać należy, że sposób odniesienia się do tego zarzutu apelacyjnego w żadnej mierze nie spełniał zarysowanych wyżej standardów procesowych. Prawo do milczenia oskarżonego jest jedną z najważniejszych gwarancji procesowych w demokratycznym państwie prawa. Wyrażone jest ono wprost w art. 74 § 1 k.p.k. - oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Nie oznacza to naturalnie, że z jego milczenia nie można wysnuć negatywnych dla niego konsekwencji, lecz jest to możliwe jedynie, gdy pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w oparciu o wytyczne art. 7 k.p.k. na uznanie winy, niejako z pominięciem owego milczenia. Innymi słowy, skoro sam oskarżony nie oferuje organom procesowych żadnej wiedzy, mogą one ją uzupełnić w interesującym zakresie w drodze postępowania dowodowego obejmującego inne źródła dowodowe. Polski proces karny, co oczywiste nie zna odpowiednika art. 230 k.p.c., statuującego, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Procedura karna przyjmuje zasadę wręcz odwrotną – jego milczenia nie można poczytywać za przyznanie do winy. Stanowiłoby to zaprzeczenie gwarancji, które mają swoje zakorzenienie nie tylko w k.p.k., ale przede wszystkim w Konstytucji RP oraz prawie międzynarodowym. Gdy bowiem nie można w innej drodze niż z oświadczeń oskarżonego uzyskać wiedzy o fakcie popełnienia przestępstwa, reguła art. 5 § 2 k.p.k. wyraźnie nakazuje wątpliwości co do winy rozstrzygnąć na jego korzyść. Zatem dalece niepoprawne było uznanie przez Sąd odwoławczy, że dopiero aktywność procesowa oskarżonych mogła wzbudzić wątpliwości. Jeżeli Sąd ten uznał, że wątpliwości takowych nie miał Sąd I instancji, winien zarzut apelacji rozważyć wskazując na inne niepodważalne dowody i ustalenia pozwalające na przyjęcie, iż fakt analizy jedynie kserokopii umów nie deprecjonował ustaleń w zakresie autorstwa podpisów. Rozważania zawarte w odniesieniu do tej kwestii w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji nie pozwalają na rozstrzygnięcie, czy zgodził się on z generalnymi тезami apelacji, czy też całkowicie je odrzucił.

Kwestia ta musi zostać zatem ponownie dogłębnie przeanalizowana z uwzględnieniem standardu kontroli apelacyjnej i prawidłowego odczytania meritum art. 5 § 2 k.p.k. Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy na etapie odwoławczym,

Sąd powinien także odnieść się w sposób bardziej szczegółowy do zarzutów apelacji dotyczących kwestii naruszenia m.in. art. 410 k.p.k. przez brak dokonania oceny zeznań świadka R. O.. Świadek ten, co wynika z materiału dowodowego zeznał, iż widział sprzęt A. zainstalowany na C[...] oraz korzystał z tego oprogramowania. Sąd odwoławczy, odnosząc się do zarzutów apelacji uznał, że samo istnienie sprzętu/oprogramowania A. nie ma znaczenia w perspektywie realizacji znamion przypisanego skazanym przestępstwa, bowiem decydującą okolicznością jest fakt, że nie doszło do przekazania owego sprzętu/oprogramowania C[...]. Ustalenia tego nie skonfrontował jednak ze wskazanymi w apelacji zeznaniami wyżej wymienionego świadka.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.